

ლაოდისკეა — ნომერი ორი

პროტესტანტული რქა

Jeff Pippenger

2023-08-27

გამოცხადების წიგნში გახსნილ მტკიცებულების გასაგებად არსებითად აუცილებელია პროტესტანტული რეფორმაციის ფესვების, განვითარების და მნიშვნელობის შეცნობა. ამ რეფორმაციის ისტორიაში სამი უმთავრესი ხაზი ეხება ბიბლიას, ბიბლიის შესწავლისას გამოსაყენებელ სწორ მეთოდოლოგიას, და აგრეთვე იმას, რომ ამ ისტორიის განმავლობაში არჩეული მაცნეები ამავე ისტორიის ნიშნულებია. როგორც ყოველთვის ხდება, სატანა შეეცადა მეფე იაკობის ბიბლიის დაფარვას რამდენიმე ყალბით; იგი ასევე ცდილობდა ბიბლიის გასაგებად საჭირო სწორი მეთოდოლოგიის დაფარვას რამდენიმე ყალბით; და ისიც სცადა, დაეფარა სწორი მაცნეები (ნიშნულები), რომლებიც იმ ისტორიის მსვლელობისას იყვნენ აღდგენილნი.

„მაგრამ სატანა უქმად არ იყო. ახლა მან სცადა ის, რაც ყოველ სხვა რეფორმატორულ მოძრაობაში უცდია — ხალხის მოტყუება და დაღუპვა იმით, რომ ნამდვილი საქმის ნაცვლად მათ ყალბი წარუდგინა. როგორც ქრისტიანული ეკლესიის პირველ საუკუნეში იყვნენ ცრუ ქრისტეები, ისე მეთექვსმეტე საუკუნეში აღდგნენ ცრუ წინასწარმეტყველნი.“ The Great Controversy, 186.

1840-დან 1844 წლამდე მილერიტულ ისტორიაში პროტესტანტიზმის მანტია (რომელიც იმ მიწიერი მხეცის ორ რქათაგან ერთ-ერთია, რომელიც შეერთებული შტატებია) მილერიტულ ადვენტიზმზე გადავიდა, და იგი გახდა პროტესტანტული რქა. ამავე დროს, ეკლესიები, რომლებიც მანამდე თავს პროტესტანტებად აღიარებდნენ, განდგომილ პროტესტანტიზმად იქცნენ, ანუ, როგორც მილერიტები მათ მოიხსენიებდნენ, „რომის ასულებად“. როდესაც პროტესტანტებმა 1843 წელს პირველი ანგელოზის უწყება უარყვეს, ისინი დაეცნენ, ხოლო მილერიტებმა პროტესტანტიზმის მანტია იტვირთეს. მილერიტული ისტორია იყო ღვთის საქმის მწვერვალი იმაში, რომ მან თავისი „ეკლესია უდაბნოში“ ღვთის სიტყვის სრული გაგებისკენ აღამაღლა.

საგამოძიებო სამსჯავროს გახსნამ მოიტანა ღვთის კანონის, და განსაკუთრებით შაბათის, გამოცდა. მესამე ანგელოზის უწყების გამოცხადება მოითხოვდა ეკლესიას, რომელიც აღამაღლებდა ღვთის კანონს, რომელიც ბნელ საუკუნეებში პაპური გადმოცემებისა და ჩვეულებების ქვეშ იყო დამარხული. ქრისტემ პროტესტანტები მოიყვანა 1840-დან 1844 წლამდე ისტორიის წინაშე და წარუდგინა მათ ელიას გამოცდა, რომლის ტიპიც იყო უილიამ მილერი; ხოლო როდესაც პროტესტანტებმა უარყვეს მილერის უწყება, ისინი რომს დაუბრუნდნენ. პირველი ანგელოზის უწყების გამოცდა, როგორც იგი მილერის მიერ იყო გადმოცემული, ტიპურად წარმოდგენილი იყო ელიას მიერ ქარმელის მთაზე.

და მივიდა ელია მთელ ხალხთან და თქვა: როდემდე უნდა კოჭლობდეთ ორ მხედულებას შორის? თუ უფალია ღმერთი, გაჰყევით მას; ხოლო თუ ბაალია, მაშინ

მას გაჰყევით. და ხალხმა ერთი სიტყვაც არ მიუგო მას. 1 მეფეთა 18:21.

1840 წელს, როდესაც ელიის უწყებას, რომელსაც მილერი და პირველი ანგელოზი წარმოადგენდნენ, წინ აღუდგნენ, პროტესტანტებმა ბაალი აირჩიეს!

პროტესტანტული რეფორმაცია იყო ბიბლიის ჭეშმარიტებათა განხეჭდვა, რომელიც დაიწყო „ცისკრის ვარსკვლავით“, რომლის მოცემაც აღთქმული იყო თიატირის ეკლესიით წარმოდგენილი ისტორიის განმავლობაში. ბიბლიის წინააღმდეგ მიმართული უშუალო შეტევა საუკუნეებით ადრე დაიწყო და მკაფიოდ არის წარმოდგენილი წიგნში „დიადი ბრძოლა“, განსაკუთრებით — ვალდენსთა ისტორიით. 1930 წელს ბენჯამინ უილკერსონმა გამოსცა წიგნი, Our Authorized Bible Vindicated. ეს წიგნი ასაბუთებს ომს წმინდა ორიგინალური ტექსტების წინააღმდეგ, რომლებიც საბოლოოდ გამოყენებულ იქნა მეფე ჯეიმსის ბიბლიის სათარგმნელად, აგრეთვე სხვადასხვა სატანურ ყალბ ტექსტებს, რომელთაც ხელს უწყობდნენ და დღემდე უწყობენ კათოლიკეები, განდგომილი პროტესტანტიზმი და ლათინიკიელი ადვენტიტები. ეს ბრძოლა ვალდენსთა ისტორიულ პერიოდზე ბევრად ადრე დაიწყო, მაგრამ ისინი არიან ის სასიგნალო ნიშნული და სიმბოლო მათთვის, ვინც თავიანთი სიცოცხლე შესწირა იმის დასამოწმებლად, თუ რაოდენ მნიშვნელოვანია ის სწორი ხელნაწერები, რომლებიც საბოლოოდ ითარგმნა 1611 წლის მეფე ჯეიმსის ბიბლიად.

1611 წელს მეფე ჯეიმზის ბიბლიის შექმნამ მეტად განსაზღვრული თარგმნის პროცესი გაიარა. ბიბლიის თარგმნისა და გამოცემის პროცესი განხორციელდა წარმოების შვიდი საფეხურის მეშვეობით. მის დასრულებას ასევე შვიდი წელი დასჭირდა, ხოლო შვიდი ბიბლიური წელი შეადგენს ორ ათას ხუთას ოცი დღეს. ეს, რაღა თქმა უნდა, იგივე რაოდენობის წინასწარმეტყველური დღეებია, რომელთა განმავლობაშიც იესომ მრავალთან აღთქმა დაადასტურა დანიელის მეცხრე თავის აღსრულებაში. იმ წმინდა კვირის შუაგულში ქრისტე ჯვარს აცვეს, და, რა თქმა უნდა, ჯვარცმული ქრისტეა ბიბლიის ცენტრი. ღვთის წმინდა სიტყვის გამოსაწარმოებლად ეს შვიდი საფეხური შემდეგი იყო.

- პირველი: პიროვნებათა მიერ შესრულებული საწყისი თარგმანი: დაახლოებით 50 მთარგმნელი დაყოფილი იყო ექვს კომიტეტად, რომელთაგან თითოეული პასუხისმგებელი იყო ბიბლიის სხვადასხვა ნაწილზე. ეს პირები მუშაობდნენ თავდაპირველი ენებიდან (ებრაული, არამეული და ბერძნული) ინგლისურად თარგმნაზე.
- მეორე: კომიტეტის მიერ გადახედვა: მას შემდეგ, რაც თითოეულმა კომიტეტმა დაასრულა რომელიმე ნაწილის თარგმნა, ეს ნამუშევარი თავად კომიტეტის წევრებმა განიხილეს. ამან შესაძლებელი გახადა ერთობლივი მონაწილეობა და შეცდომების გასწორება.
- მესამე: გენერალური კომიტეტის განხილვა: ცალკეული კომიტეტების მიერ შესრულებული თარგმანები შემდეგ წარედგინა მეცნიერთა უფრო ფართო ჯგუფს, რომელსაც გენერალურ კომიტეტს უწოდებდნენ. ეს კომიტეტი შედგებოდა ექვსივე მთარგმნელობითი კომიტეტის წარმომადგენლებისაგან. მათ განიხილეს მთელი ნაშრომი, შეადარეს და შეათანხმეს სხვადასხვა კომიტეტის თარგმანები.

- მეოთხედ: დამატებითი გადახედვა და გადასინჯვა: საერთო კომიტეტის მიერ გადამუშავებული ვერსია კვლავ გაეგზავნა ცალკეულ კომიტეტებს შემდგომი განხილვისა და დახვეწისთვის. ეს განმეორებადი პროცესი დაეხმარა იმის უზრუნველყოფას, რომ თარგმანი თანმიმდევრული და ზუსტი ყოფილიყო.
 - მეხუთე: საბოლოო განხილვა და დამტკიცება: როგორც კი ცალკეულმა კომიტეტებმა თავიანთი შესწორებები დაასრულეს, საბოლოო ვარიანტი საბოლოო განხილვისა და დამტკიცებისთვის წარედგინა გენერალურ კომიტეტს.
 - მეექვსე: სამეფო დამტკიცება და გამოქვეყნება: დამტკიცებული თარგმანი შემდეგ წარედგინა მეფე ჯეიმზ I-ს მისი დამტკიცებისათვის.
 - მეშვიდე: მას შემდეგ, რაც მან თავისი სამეფო თანხმობა მიანიჭა, თარგმანი 1611 წელს გამოქვეყნდა, როგორც ბიბლიის „King James Version“ („Authorized Version“).
- უფლის სიტყვები წმიდა სიტყვებია; როგორც მიწიერ ღუმელში გამოდნობილი ვერცხლი, შვიდგზის განწმედილი. შენ დაიცავ მათ, უფალო; შენ შეინახავ მათ ამ თაობისაგან უკუნისამდე. ფსალმუნები 12:6, 7.

სატანის ომში ღვთის სიტყვის წინააღმდეგ, და იმ გზამკვლევი ნიშნების წინააღმდეგ, რომელნიც წარმოდგენილია იმ ისტორიის გაშლის სხვადასხვა მაცნეთა მიერ და იმ სწორი მეთოდოლოგიისა, რომელიც უნდა იქნეს გამოყენებული მისი სიტყვის მართებულად გასაყოფად, 1611 წლის მეფე იაკობის ბიბლია არის გზამკვლევი ნიშანი, რომელიც განსაკუთრებულად არის მითითებული ფსალმუნის მეთორმეტე თავში. სხვადასხვა ყალბი ბიბლიებიდან არც ერთი, რომლებიც წარმოიშვა კათოლიკური, გახრწნილი ხელნაწერების მეშვეობით, არ აკმაყოფილებს ფსალმუნის მეთორმეტე თავის კრიტერიუმებს. განწმენდის პროცესი, რომელმაც შვიდ საფეხურს მოიცვა, და ორი ათას ხუთას ოცდღიანი პერიოდი ცხადყოფს, რომ მეფე იაკობის ბიბლია არის ღვთის „წმინდა სიტყვები“. ღმერთი ჰპირდება, რომ მეფე იაკობის ბიბლიას, როგორც თავის წმინდა სიტყვას, საუკუნოდ დაიცავს, და ამგვარად იგი ჰპირდება, რომ შეინარჩუნებს „ისტორიციზმის“ მეთოდოლოგიას, რომელსაც იყენებდნენ პროტესტანტი რეფორმატორები, მათ შორის უილიამ მილერიც.

მეთოთხმეტე საუკუნეში ჯონ უიკლიფი, რომელიც წიგნში „დიადი ბრძოლა“ მოხსენიებულია როგორც „რეფორმაციის ცისკრის ვარსკვლავი“, ღმერთმა გამოიყენა იმისათვის, რომ ბიბლია ეთარგმნა ისეთ ენაზე, რომელსაც უბრალო კაციც კი გაიგებდა. იგი არის ის მაცნე, რომელიც აღნიშნავს პროტესტანტული რეფორმაციის დასაწყისის საგზაო ნიშანს.

დიდი მოძრაობა, რომელსაც ვიკლიფმა დაუდო სათავე და რომელსაც უნდა გაეთავისუფლებინა სინდისი და გონება და თავისუფლება მიენიჭებინა იმ ხალხებისთვის, რომლებიც ამდენ ხანს რომის ტრიუმფალურ ეტლს იყვნენ მიჯაჭვულნი, თავისი სათავე ბიბლიაში ჰქონდა. აქ იყო იმ კურთხევის ნაკადის წყარო, რომელიც სიცოცხლის წყლის მსგავსად მიედინება საუკუნეთა განმავლობაში მეთოთხმეტე საუკუნიდან მოყოლებული. ვიკლიფმა წმიდა წერილები უპირობო რწმენით მიიღო, როგორც ღვთის ნების შთაგონებული გამოცხადება, როგორც რწმენისა და ცხოვრებისათვის საკმარისი წესი. იგი

აღზრდილი იყო იმ შეხედულებით, რომ რომის ეკლესია იყო ღვთიური, შეუმცდარი ავტორიტეტი, და რომ უსიტყვო მოწიწებით უნდა მიეღო ათასი წლის განმავლობაში დამკვიდრებული მოძღვრებანი და წეს-ჩვეულებანი; მაგრამ ყოველივე ამას ზურგი აქცია, რათა მოესმინა ღვთის წმიდა სიტყვისათვის. სწორედ ეს იყო ის ავტორიტეტი, რომლის აღიარებისაკენაც იგი ხალხს მოუწოდებდა. ნაცვლად იმისა, რომ ეკლესიას პაპის მეშვეობით ელაპარაკა, იგი აცხადებდა, რომ ერთადერთი ჭეშმარიტი ავტორიტეტი იყო ღვთის ხმა, რომელიც მისი სიტყვის მეშვეობით მეტყველებს. და იგი ასწავლიდა არა მხოლოდ იმას, რომ ბიბლია არის ღვთის ნების სრულყოფილი გამოცხადება, არამედ იმასაც, რომ სულიწმიდა არის მისი ერთადერთი განმმარტებელი, და რომ ყოველი ადამიანი, მისი მოძღვრებების შესწავლით, თავად უნდა შეიცნობდეს თავის მოვალეობას. ამგვარად, მან ადამიანთა გონება პაპისა და რომის ეკლესიისაგან ღვთის სიტყვისაკენ მიმართა.

უიკლიფი რეფორმატორთა შორის ერთ-ერთი უდიდესი იყო. გონებრივი სიგანის მხრივ, აზრის სიცხადით, ჭეშმარიტების შენარჩუნებაში სიმტკიცით და მის დასაცავად გაბედულებით, მას მცირედნი თუ გაუტოლდნენ მათგან, ვინც მის შემდეგ მოვიდა. სიცოცხლის სიწმინდე, სწავლასა და შრომაში დაუღალავი გულმოდგინება, უზრუნელი პატიოსნება და თავის მსახურებაში ქრისტესმიერი სიყვარული და ერთგულება — ეს ნიშნავდა რეფორმატორთა პირველს. და ეს — მიუხედავად იმ ეპოქის გონებრივი სიბნელისა და ზნეობრივი გახრწნილებისა, საიდანაც იგი აღმოცენდა.

„უიკლიფის ხასიათი მოწმობს წმიდა წერილების აღმზრდელობით და გარდამქმნელ ძალას. სწორედ ბიბლიამ აქცია იგი იმად, რაც იყო. გამოცხადების დიდი ჭეშმარიტებების ჩაწვდომის მცდელობა ყველა უნარს ანიჭებს სიახლესა და ძალას. იგი აფართოებს გონებას, ამახვილებს აღქმას და ამწიფებს მსჯავრს. ბიბლიის შესწავლა ყოველსავე აზრს, გრძნობასა და მისწრაფებას გააკეთილშობილებს ისე, როგორც ვერავითარი სხვა შესწავლა ვერ შეძლებს. იგი ანიჭებს მიზნის სიმტკიცეს, მოთმინებას, სიმამაცესა და სიმტკიცეს; ასუფთავებს ხასიათს და განწმედს სულს. წმიდა წერილების გულწრფელი და მოკრძალებული შესწავლა, რომელიც შემსწავლელის გონებას უშუალო კავშირში აყენებს უსასრულო გონებასთან, ქვეყანას მისცემდა ადამიანებს უფრო ძლიერი და ქმედითი გონებით, აგრეთვე უფრო კეთილშობილი პრინციპებით, ვიდრე ოდესმე გამოუღია იმ საუკეთესო აღზრდას, რომელსაც ადამიანური ფილოსოფია იძლევა. „შენი სიტყვების გახსნა,“ ამბობს მეფსალმუნე, „ანათებს, გონიერებას აძლევს უმეცართ.“ ფსალმუნი 119:130.“ დიადი ბრძოლა, 93, 94.

დიდი ბრძოლის წიგნში ჯონ უიკლიფის შესახებ მოწმობის შემდეგ, და უაიტი წარმოგვიდგენს ერთგულ რეფორმატორთა (საგზაო ნიშნების) ჩამონათვალს, რომელიც საბოლოოდ აღწევს რეფორმატორ ჯონ ნოქსამდე. იგი მიუთითებს მნიშვნელოვან კითხვაზე, რომელიც ჯონ ნოქსს დაუსვა შოტლანდიის დედოფალმა მარიამმა.

„ჯონ ნოქსი ეკლესიის ტრადიციებსა და მისტიციზმს განერიდა, რათა ღმერთის სიტყვის ჭეშმარიტებებით საზრდოებულყოფი, ხოლო უიშარტის მოძღვრებამ განუმტკიცა მას გადაწყვეტილება, რომაელთა ეკლესიასთან ზიარება დაეტოვებინა

და დევნილ რეფორმატორებს შეერთებოდა....“

„როცა იგი პირისპირ წარდგა შოტლანდიის დედოფლის წინაშე, რომლის თანდასწრებითაც მრავალ პროტესტანტ წინამძღოლს გულმოდგინება განელეზოდა, ჯონ ნოქსმა შეურყევლად დაამოწმა ჭეშმარიტება. იგი ვერ მოიგეს ალერსით; არც მუქარათა წინაშე შედრკა. დედოფალმა მას ერესი დასდო ბრალად. მისი თქმით, მან ხალხს ასწავლა მიეღოთ ისეთი სარწმუნოება, რომელიც სახელმწიფოს მიერ აკრძალული იყო, და ამგვარად დაარღვია ღვთის მცნება, რომელიც ქვეშევრდომებს თავიანთ მთავართა მორჩილებას ავალებს. ნოქსმა მტკიცედ უპასუხა:— „როგორც ჭეშმარიტ სარწმუნოებას არც თავისი დასაბამი მიუღია და არც თავისი ავტორიტეტი მთავართაგან, არამედ მხოლოდ მარადიული ღვთისაგან, likewise ქვეშევრდომნიც ვალდებულნი არ არიან თავიანთი სარწმუნოება თავიანთ მთავართა გემოვნების მიხედვით ჩამოაყალიბონ. ვინაიდან ხშირად ხდება, რომ მთავარნი, ყველა სხვაზე მეტად, ყველაზე უმეცარნი არიან ღვთის ჭეშმარიტი სარწმუნოების შესახებ. აბრაამის მთელი მოდგმა რომ ფარაონის სარწმუნოებისა ყოფილიყო, რომლის ქვეშევრდომნიც დიდხანს იყვნენ, გევედრებით, ქალბატონო, რა სარწმუნოება იქნებოდა მაშინ ქვეყნად? და თუ მოციქულთა დღეებში ყველა რომის იმპერატორთა სარწმუნოებისა ყოფილიყო, გევედრებით, ქალბატონო, რა სარწმუნოება იქნებოდა ახლა დედამიწაზე? ... ასე რომ, ქალბატონო, შეგიძლიათ იხილოთ, რომ ქვეშევრდომნი თავიანთ მთავართა სარწმუნოებას არ არიან მიბმულნი, თუმცა მათ ებრძანებათ პატივი მიაგონ მათ.“

„მარიამმა თქვა: „თქვენ წმიდა წერილს ერთგვარად განმარტავთ, ხოლო ისინი [რომაული მოძღვრები] — სხვაგვარად; ვის ვერწმუნო და ვინ იყოს მსაჯული?““

„ღმერთი ირწმუნეთ, რომელიც თავის სიტყვაში აშკარად მეტყველებს,“ — უპასუხა რეფორმატორმა; „და სიტყვის სწავლების საზღვარს იქით, ნურც ერთს ირწმუნებთ და ნურც მეორეს. ღვთის სიტყვა თავისთავად ნათელია, და თუ რომელიმე ადგილზე არის ბუნდოვანება, სულიწმიდა, რომელიც არასოდეს ეწინააღმდეგება საკუთარ თავს, იმავეს სხვა ადგილებში უფრო ნათლად განმარტავს, ისე რომ ეჭვი აღარავის შეიძლება დარჩეს, გარდა იმათისა, რომელნიც ჯიუტად უცოდინარნი არიან.“ ასეთი იყო ის ჭეშმარიტებანი, რომლებიც უშიშარმა რეფორმატორმა, საკუთარი სიცოცხლის საფრთხის ფასად, სამეფო ხელისუფლების გასაგონად წარმოთქვა. იმავე შეუპოვარი სიმამაცით იგი თავის მიზანს ერთგულად მიჰყვებოდა, ლოცულობდა და უფლის ბრძოლებს იბრძოდა, ვიდრე შოტლანდია პაპიზმისგან განთავისუფლდებოდა.“ The Great Controversy, 250, 251.

რეფორმატორსა და დედოფალს შორის ურთიერთქმედება ხაზს უსვამს რეფორმაციის ისტორიის მესამე ძაფს, რომელიც ამოიცნობს სატანის მცდელობას, გააყალბოს ბიბლია, რეფორმატორები და ბიბლიური შესწავლის მეთოდოლოგია. იოანეს პასუხი დედოფალს ის იყო, რომ სწორი მეთოდოლოგია არის „ისტორიციზმი“, რომელიც ეფუძნება იმას, რომ წინასწარმეტყველური ისტორიის ერთი ხაზი განმარტებულია სულიწმიდის მიერ წინასწარმეტყველური ისტორიის სხვა ხაზით.

ნათელი გაიხსნა სიბნელეში. უიკლიფი და ადრეული რეფორმატორები, მილერიტთა ისტორიის მთელ მიმდინარეობაში, იყენებდნენ ბიბლიის შესწავლის მეთოდს,

რომელსაც „ისტორიციზმი“ ეწოდება. ბიბლიური მეთოდის—ბიბლიის შესწავლის ამ მეთოდის—ისტორია ხშირად უგულებელყოფილია, მაგრამ მისი გაცნობიერება არსებითად აუცილებელია, თუ ვინმეს ნამდვილად სურს დაინახოს იმ წესების მნიშვნელობა, რომლებიც წინასწარმეტყველების განმარტებისთვის მიღერმა მიიღო და შემდგომში Future for America-მაც.

არსებობს მხოლოდ ორი ეკლესია, რომელთაც დების უაიტი ღმერთის სახელდებული ხალხად ასახელებს: ესენია ძველი ისრაელი და მეშვიდე დღის ადვენტიტთა ეკლესია.

„მიზეზები, რის გამოც ჩვენ ღვთის ერად ვიწოდებით, კვლავ და კვლავ უნდა განმეორდეს. მეორე რჯული 4:1–13“ Manuscript Releases, ტომი 8, 426.

მოციქულთა ეკლესია, პაპური წყვდიადის ჟამს უდაბნოში მყოფი ეკლესია, არასოდეს იწოდებოდა ღვთის სახელდებულ ერად, რადგან ეს ტერმინი (რომლის მნიშვნელობაც არის სახელდება) აღნიშნავს ეკლესიას, რომელსაც ევალება იყოს ღვთის რჯულის მცველი, ხოლო ადვენტიზმთან ერთად მათ ასევე უნდა ყოფილიყვნენ ღვთის წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტებების მცველნი.

„ღმერთმა თავის ეკლესიას ამ ჟამს მოუწოდა, როგორც უწოდა ძველ ისრაელს, რათა იდგეს ქვეყნად ნათლად. ჭეშმარიტების ძლევამოსილი მახვილით — პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზის უწყებებით — მან გამოყო ისინი ეკლესიებისგან და წუთისოფლისგან, რათა თავისთან წმიდა სიახლოვეში მოეყვანა. მან ისინი თავისი რჯულის მცველებად დაადგინა და ამ დროისთვის მათ მიანდო წინასწარმეტყველების დიდი ჭეშმარიტებანი. როგორც ძველ ისრაელს მინდობილი წმიდა ღვთისმეტყველური თქმულებანი, ესენიც არის წმიდა მინდობილობა, რომელიც ქვეყანას უნდა ეუწყოს. გამოცხადების 14-ე თავის სამი ანგელოზი წარმოადგენს იმ ხალხს, რომელიც ღებულობს ღვთის უწყებათა ნათელს და გამოდის, როგორც მისი წარმომადგენელი, რათა მთელ დედამიწაზე, მის სიგრძესა და სიგანეზე, გააჟღეროს გაფრთხილება.“ მოწმობანი, ტომი 5, 455.

უილიამ მილერი წარმოადგენდა რჩეულ მაცნეს, რათა გაეხსნა ღვთის წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტებები; და როდესაც ამ ჭეშმარიტებებმა 1844 წელს ხალხი მიიყვანა უწმიდესის ღია კართან, მაშინ ღმერთმა გახსნა ღვთის რჯული. უიკლიფი არის გზისნიშანი ბიბლიის გახსნისა და პროტესტანტული რეფორმაციის დასაწყისების წარმოშობის საქმეში, მაგრამ იგი აგრეთვე არის გზისნიშანი ღვთის საქმისა „წინასწარმეტყველების დიდი ჭეშმარიტებების“ დასამყარებლად. ჯონ უიკლიფი იყო ცისკრის ვარსკვლავი, რომელიც გაიგივებულია პაპობის ათას ორას სამოცწლიანი მმართველობის ისტორიის ფარგლებში. მისი საქმიანობა მეთოთხმეტე საუკუნეში დაიწყო, შემდეგ კი მეჩვიდმეტე საუკუნეში იმ წინასწარმეტყველური ხაზის კიდევ ერთი გზისნიშანი იყო 1611 წელს King James Bible-ის გამოცემა. იმ ხაზზე საბოლოოდ მივდივართ მილერის წინასწარმეტყველური განმარტების წესების გზისნიშანამდე. მილერი არის გზისნიშანი ჭეშმარიტების იმ ხაზში, და ასევეა მისი წესებიც. მისი წესები მოწმობენ გზისნიშანზე ადვენტიზმის დასასრულს, რომელიც წარმოდგენილია Prophetic Keys-ის გამოცემით.

თუ ჩვენ ვერ გავიგებთ, რომ მილერის წესები იყო საგზაო ნიშანი წინასწარმეტყველური ისტორიის ერთ ხაზში, რომელიც წარმოადგენდა ბიბლიის თავდაპირველი და სწორი ტექსტების შენარჩუნების საქმეს, და აგრეთვე ბიბლიის ჭეშმარიტი გაგების გახსნის საქმეს, რაც მოითხოვდა, რომ რეფორმატორები მიყვანილიყვნენ შესწავლის იმ წმინდა მეთოდოლოგიის გაგებამდე და გამოყენებამდე, რომელსაც „ისტორიციზმი“ ეწოდება, ჩვენ გვაკლია ის ინფორმაცია, რომელიც აუცილებელია იმ წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტებების საცნობად, რომლებიც დაკავშირებულია ადვენტიზმის დასასრულს მესამე ანგელოზის ნათლის წარმოდგენისა და შენარჩუნების საქმესთან. ამ მიზეზით, მნიშვნელოვანია ამ ისტორიის ხაზის მოკლე მიმოხილვის ჩატარება.

სიტყვა „პროტესტანტის“ ერთადერთი ნამდვილი განსაზღვრება არის რომის წინააღმდეგ პროტესტი. თუ ეკლესია შეწყვეტს რომის წინააღმდეგ პროტესტს, იგი უკვე აღარ არის პროტესტანტული და მაშინ რომის ასული ხდება, როგორც იმ პროტესტანტებს დაემართათ, რომლებმაც უარყვეს პირველი ანგელოზის უწყება. უმთავრესი გაგება, რომელიც კათოლიკური ეკლესიიდან გამოსულ პროტესტანტთა „დევიზად“ იქცა, იყო: „ბიბლია და მხოლოდ ბიბლია.“ თუმცა ისტორია მოწმობს იმ ფაქტს, რომ ბიბლია საჭიროებდა სწორად განყოფას.

ეცადე, წარუდგინო თავი ღმერთს მოწონებულად, მუშაკად, რომელსაც არ აქვს სასირცხვილო, რომელიც ჭეშმარიტების სიტყვას სწორად ანაწილებს. ხოლო ერიდე უწმინდურ და ამაო ლაპარაკს, რადგან ისინი უფრო მეტ უღვთოებამდე მიიყვანენ. 2 ტიმოთე 2:15, 16.

ბიბლიური შესწავლის მეთოდი, რომლის გამოყენებამდე პროტესტანტები იქნენ მიყვანილნი, რათა სწორად გაენაწილებინათ ჭეშმარიტების სიტყვა, არის „ისტორიციზმი“. ეს მეთოდი სატანის თავდასხმის განსაზღვრული და სერიოზული სამიზნე იყო, და მან კიდევ შეუტია მას.

„ჩვენ თვითონ უნდა ვიცოდეთ, რას შეადგენს ქრისტიანობა, რა არის ჭეშმარიტება, რა არის ის რწმენა, რომელიც მივიღეთ, რა არის ბიბლიური წესები — წესები, რომლებიც მოგვცა უმაღლესმა ხელისუფლებამ.“ The 1888 Materials, 403.

რეფორმატორების მიერ გამოყენებული ბიბლიური მეთოდოლოგიის შერყევა, უილიამ მილერის ჩათვლით, კონკრეტულად აღინიშნება, როგორც დასაწყები მეთხუთმეტე საუკუნეში, იეზუიტ მეცნიერთან, სახელად ფრანცისკო რიბერასთან (1537–1591), რომელსაც მიეწერება ფუტურისტული განმარტების პოპულარიზება. მან დაწერა გამოცხადების წიგნზე კომენტარი, რომელშიც წინასწარმეტყველებათა ფუტურისტული განმარტება წამოაყენა და ისინი ისტორიულ კონტექსტს დააშორა. რიბერამ ეს მეთოდოლოგია შეიმუშავა იმ მიზნით, რომ წინააღმდეგობა იმ ჭეშმარიტებას, რომელსაც ისტორიციზმის მეთოდოლოგია მუდამ წარმოშობდა. ეს ჭეშმარიტება ის იყო, რომ რომის პაპი ბიბლიური წინასწარმეტყველების ანტიქრისტია.

მეჩვიდმეტე და მეთვრამეტე საუკუნეებში დოკუმენტურად დასტურდება, რომ პროტესტანტიზმმა იცოდა: რიბერას მცდარი მეთოდოლოგია სატანური და უსაფუძვლო იყო. იმ ისტორიულ პერიოდში პროტესტანტებმა დაწერეს წიგნები და

ტრაქტატები, რომლებიც იეზუიტი სწავლულის „უგვანო და ფუჭ ლაპარაკს“ უპირისპირდებოდა. მაგრამ 1909 წელს გამოიცა ტროას ცხენი — Scofield Reference Bible, ხოლო ბიბლიის სქოლიოებში ჩასმული მითითებები დაფუძნებული იყო რიბერას სწავლებებზე და კიდევ ერთ იეზუიტზე, სახელად მანუელ ლაკუნსა (1731–1801). ლაკუნსა წერდა ფსევდონიმით Juan Josafat Ben-Ezra და გამოაქვეყნა წიგნი სათაურით The Coming of the Messiah in Glory and Majesty. მის წინამორბედ რიბერას მსგავსად, ეს წიგნიც პირდაპირი თავდასხმა იყო გამოცხადების წიგნში მოცემული წინასწარმეტყველებების აღსრულებაზე.

სატანამ იცოდა, რომ უწყება, რომელიც მას დაბნეულობით უნდა დაეხურა, იყო უკანასკნელი გამაფრთხილებელი უწყება, რომელიც გამოცხადების წიგნიდან მომდინარეობს. ორი იეზუიტი მღვდლის უწმინდური და ფუჭი სიტყვათრევის შეყვანამ Scofield Reference Bible-ის სქოლიოებსა და მითითებებში სატანას საშუალება მისცა განდგომილ პროტესტანტებს იეზუიტური მეთოდოლოგიების მიღებისაკენ წაეყვანა და ამით ჭეშმარიტების მიმართ დაებრმავებინა ისინი. სატანამ ამას მიაღწია რამდენიმე კათოლიკური წინასწარმეტყველური მოდელის შემოტანით, რომლებმაც გააუქმეს შესაძლებლობა ნათლად განესაზღვრათ, ვინ არის ბიბლიური წინასწარმეტყველების ანტიქრისტი. ეს სატანისთვის ძნელი მოტყუება არ ყოფილა, რადგან პროტესტანტები უკვე დაბრუნებულნი იყვნენ რომის ეკლესიასთან მიღერის უწყების უარყოფით 1843 წელს.

წლების განმავლობაში გამოქვეყნდა არაერთი წიგნი და სტატია, რომლებიც ასაბუთებს სატანის თავდასხმას ბიბლიაზე, რომელიც დაიწყო ქრისტეს ჯვარცმიდან პირველივე რამდენიმე საუკუნის შემდეგ. ამ თავდასხმამ ისეთ საფეხურს მიაღწია, რომ ყალბი ხელნაწერები იქნა შემოტანილი, რათა ყალბი ბიბლიები შექმნილიყო. სატანა ასევე ესხმოდა თავს იმ რეფორმატორებს, რომლებიც აღდგნენ ღვთის სიტყვის დასაცავად თავიანთ სიცოცხლეში და იმავე თავდასხმას განაგრძობდა მათ სიკვდილის შემდეგაც.

უბრალოდ დაფიქრდით, როგორ ეპყრობიან უილიამ მილერის თემას თანამედროვე მეშვიდე დღის ადვენტიستي ისტორიკოსები და თეოლოგები. თითქოს მისი ძვლები ამოთხარეს და მდინარე მისისიპიში გადაყარეს.

„უილიამ მილერი სატანის სამეფოს არყევდა, და მტრის მთავარს არა მხოლოდ ამ უწყების ზემოქმედების განეიტრალება სურდა, არამედ თვით მაცნის დაღუპვაც. როდესაც მამა მილერი წმინდა წერილის ჭეშმარიტებას პრაქტიკულად მიმართავდა თავისი მსმენელების გულებისადმი, მის წინააღმდეგ ეგრეთ წოდებულ ქრისტიანთა რისხვა აღიგზნო, ისევე როგორც იუდეველთა მრისხანება აღიმტკიცა ქრისტესა და მისი მოციქულების წინააღმდეგ. ეკლესიის წევრები ქვედა, უხემ ფენებს აქეზებდნენ, და რამდენიმე შემთხვევაში მტრები მის მოკვლას გეგმავდნენ, როცა იგი შეკრების ადგილს დატოვებდა. მაგრამ წმიდა ანგელოზები იქ, ბრბოში, იმყოფებოდნენ, და ერთმა მათგანმა, კაცის სახით, უფლის ამ მსახურს მკლავი მოჰკიდა და განრისხებული ბრბოსგან უსაფრთხოდ გაიყვანა. მისი საქმე ჯერ კიდევ არ იყო დასრულებული, და სატანა და მისი წარგზავნილნი თავიანთ ზრახვაში გაცრუებულნი დარჩნენ.“ Spirit of Prophecy, ტომი 4, 219.

იხილეთ, როგორ დაუკნინებიათ და დაუფარავთ ადვენტიზმის იმავე ორ კატეგორიას (თეოლოგებსა და ისტორიკოსებს) მილერის წესების ნამდვილობა, რომელთა გამოყენებასაც, და უაითის დის ცნობით, ყველა ის იხმარებს, ვინც სინამდვილეში აცხადებს სამი ანგელოზის უწყებებს.

„მესამე ანგელოზის უწყების ქადაგებაში ჩაბმულნი წმინდა წერილებს იკვლევენ იმავე გეგმის მიხედვით, რომელიც მამა მილერმა მიიღო. მცირე წიგნში, სახელწოდებით Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, მამა მილერი იძლევა ბიბლიის შესწავლისა და განმარტების შემდეგ მარტივ, მაგრამ გონივრულ და მნიშვნელოვან წესებს:—

„[წესები პირველიიდან მეხუთემდე ციტირებულია.]“

„ზემოთქმული ამ წესების ნაწილია; და ბიბლიის ჩვენი შესწავლისას ყველას მოგვემართება კეთილად, თუ ყურს ვუგდებთ ჩამოყალიბებულ პრინციპებს.“
Review and Herald, November 25, 1884.

ღვთის სიტყვის განვითარებასა და დამკვიდრებასთან დაკავშირებული წინასწარმეტყველური ისტორიის ხაზის სამი ძაფის გადახედვის გარეშე შეუძლებელია დავინახოთ იმ უმნიშვნელოვანესი მოწმობის მნიშვნელობა, რომელიც ამყარებს უილიამ მილერს, როგორც მაცნეს, რომელიც მისი უწყების წარმოდგენაში ელიათი იყო განსახიერებული, და როგორც მოსე იმ აღთქმაში, რომ მილერი აღდგებოდა მართალთა აღდგომისას, და როგორც ელიშა მის მზადყოფნაში, დაეტოვებინა თავისი ფერმა და ემსახურა ელიას უწყებას. და უაიტი ამ სამივე ბიბლიურ გმირს განსაზღვრავს, როგორც უილიამ მილერის წინასახეებს, რომელსაც თანამედროვე ადვენტიისტი თეოლოგები და ისტორიკოსები ახლა ისე ეპყრობიან, თითქოს იგი უბრალოდ მეთვრამეტე საუკუნის რაღაც „ღარიბი ფერმერის ბიჭი“ ყოფილიყო.

უილიამ ტინდეილი იყო ერთ-ერთი იმ მრავალ რეფორმატორთაგან, რომლებიც აღდგინებულ იქნენ წინასწარმეტყველური ისტორიის ამ ხაზში. თუ შეიძლება ასე ითქვას, პაპის იმ ელჩთა წინააღმდეგ, რომლებთანაც მას ურთიერთობა ჰქონდა, მისი „მისიის განცხადება“ ასეთი იყო: „მე ვიზამ, რომ ბიჭმა, რომელიც გუთანს მიერეკება, წმინდა წერილების შესახებ თქვენზე მეტი იცოდეს.“ უილიამ მილერი იყო ის გლეხის ბიჭი, რომელიც გუთანს მიერეკებოდა და რომელმაც ტინდეილის წინასწარმეტყველება აღასრულა.

ეს შესავალი მეტადაა გამარტივებული იმ მთელი ისტორიის თვალსაზრისით, რომელიც შეიძლებოდა მოშველიებულიყო იმის მხარდასაჭერად, რაც აქამდე წარმოვადგინეთ. ახლა განვიხილავთ ალფასა და ომეგას ზოგიერთ ნიშანს, რათა კვლავ მივუბრუნდეთ მილერის, როგორც საგზაო ნიშნულისა და მაცნის, განხილვას.

დანიელის წიგნი არის დასაწყისი წიგნისა, რომელიც ორი წიგნისაგან შედგება. იმ წიგნის დასასრული არის გამოცხადების წიგნი. თუმცა ისინი ორი განსხვავებული წიგნია, ერთად ისინი ერთ წიგნს წარმოადგენენ.

წლების წინ, მე მქონდა საჯარო ურთიერთქმედება მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიის გენერალური კონფერენციის ბიბლიური კვლევის ინსტიტუტში მომუშავე, კარგად ცნობილ მეშვიდე დღის ადვენტისტ თეოლოგთან. ეს თეოლოგი ცდილობდა შეესწორებინა ჩემი გაგება დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვსი მუხლის შესახებ, და ასევე ჩემი გაგება დანიელის წიგნში მოხსენიებული „ყოველდღიურის“ შესახებ. ჩვენი ურთიერთქმედება გარკვეული პერიოდის განმავლობაში მიმდინარეობდა, რადგან იგი შედგებოდა მის მიერ სტატიის დაწერისგან, რაზეც მე ვუპასუხე; შემდეგ მან ამაზე პასუხი გასცა, ხოლო შემდეგ, ცხადია, მე კვლავ წარმოვადგინე ჩემი მოსაზრებები, და ასე შემდეგ და ასე შემდეგ. ამ ურთიერთქმედებისას მან მაცნობა, რომ იმ კომიტეტში, სადაც იგი მუშაობდა გენერალურ კონფერენციაში, მას დანიელის წიგნის ექსპერტად მიიჩნევდნენ, ხოლო მის ერთ თანამშრომელს გამოცხადების წიგნის ადგილზე მოქმედ ექსპერტად მიიჩნევდნენ. ჩვენს ურთიერთობებში მას არ სურდა გამოცხადების წიგნიდან საკითხების განხილვა, არამედ სურდა ისინი თავისი კოლეგისთვის გადაემისამართებინა. მას სურდა, რომ განხილვა მხოლოდ დანიელის წიგნის ფარგლებში დარჩენილიყო.

და ნათლად აცხადებს, რომ დანიელი და გამოცხადება ერთი წიგნია. ამ დონეზე ისინი ბიბლიას წარმოადგენენ, რომელიც ერთი წიგნია, შედგენილი ორი წიგნისაგან — ძველისა და ახლისაგან. და აგრეთვე აღნიშნავს იუდეველთა ეკლესიის შესახებ, რომელიც მხოლოდ ძველ წიგნს მიიჩნევს იმ ერთ წიგნად; ასევე იგი საუბრობს მათზეც, ვინც უგულბელყოფს ძველ წიგნს, რადგან მათ მხოლოდ ახალი წიგნი ესმით, ან მხოლოდ მისი გაგება სურთ. მისი შთაგონებული მოწმობა ის არის, რომ თუ მხოლოდ ახალს იღებ, მაშინ ძველს უარყოფ, და პირიქით. თეოლოგოსისთვის იმის მტკიცება, რომ იგი დანიელის მცოდნე იყო, მაგრამ არა გამოცხადებისა, იმ იუდეური შეხედულების გამეორებაა, რომელიც მხოლოდ ძველ აღთქმას იღებს, და ჩვენ ვიცით, სად მიიყვანა იუდეველები ამ ვიწრო შეხედულებამ. საკითხის რომელიმე მხარის დაჭერა — ძველის მიღება და ახლის უარყოფა, ან ახლის მიღება, მაგრამ ძველის უარყოფა — მთელი მოწმობის უარყოფას ნიშნავს.

მაცხოვარმა ჰკითხა თავის მოწაფეებს, ესმოდათ თუ არა ეს ყველაფერი. მათ უპასუხეს: „ჰოი, უფალო.“ მაშინ უთხრა მათ: „ამიტომ ყოველი მწიგნობარი, რომელიც ზეცის სასუფეველისათვის არის განსწავლული, ჰგავს კაცს, სახლთუხუცესს, რომელსაც თავისი საუნჯიდან გამოაქვს ახალი და ძველი.“ ამ იგავში იესომ თავის მოწაფეთა წინაშე წარმოადგინა იმათი პასუხისმგებლობა, ვისი საქმეც არის სამყაროს მისცენ ის ნათელი, რომელიც მისგან მიიღეს. ძველი აღთქმა მაშინ არსებული მთელი წმინდა წერილი იყო; მაგრამ იგი მხოლოდ ძველთათვის როდი დაიწერა; იგი ყველა საუკუნისა და ყველა ხალხისთვის იყო. იესოს სურდა, რომ მისი მოძღვრების მასწავლებლებს გულმოდგინედ გამოეკვლიათ ძველი აღთქმა იმ ნათლისათვის, რომელიც ამტკიცებს მის ვინაობას, როგორც წინასწარმეტყველებაში უწყებულ მესიას, და ცხადყოფს მისი მისიის ბუნებას სამყაროსადმი. ძველი და ახალი აღთქმა განუყოფელია, ვინაიდან ორივე ქრისტეს მოძღვრებაა. იუდეველთა მოძღვრება, რომლებიც მხოლოდ ძველ აღთქმას იღებენ,

ხსნისათვის არ არის, ვინაიდან უარყოფენ მაცხოვარს, რომლის სიცოცხლე და მსახურება იყო აღსრულება რჯულისა და წინასწარმეტყველებათა. და იმათი მოძღვრებაც, ვინც უარყოფს ძველ აღთქმას, ხსნისათვის არ არის, რადგან უკუაგდებს იმას, რაც ქრისტეს შესახებ უშუალო მოწმობაა. სკეპტიკოსები იწყებენ ძველი აღთქმის დაუფასებლობით, და შემდეგ მხოლოდ კიდევ ერთი ნაბიჯია საჭირო, რათა უარყონ ახლის ძალაც; და ამგვარად ორივე უკუგდებულია.

„ებრაელებს მცირე გავლენა აქვთ ქრისტიანულ სამყაროზე იმაში, რომ აჩვენონ მათ მცნებათა მნიშვნელობა, მათ შორის შაბათის სავალდებულო კანონისაც, რადგან, როდესაც ჭეშმარიტების ძველ საუნჯეთ გამოაქვთ, განზე აგდებენ ახალს — იესოს პირად მოძღვრებებში მოცემულს. მეორე მხრივ, უმტკიცესი მიზეზი იმისა, თუ რატომ ვერ ახერხებენ ქრისტიანები გავლენა მოახდინონ ებრაელებზე, რათა მათ მიიღონ ქრისტეს მოძღვრება, როგორც საღვთო სიბრძნის ენა, ის არის, რომ, როდესაც მისი სიტყვის საუნჯეთ გამოაქვთ, ზიზღით ეპყრობიან ძველი აღთქმის სიმდიდრეებს, რომლებიც ღვთის ძის ადრინდელი მოძღვრებებია, მოსეს მეშვეობით მოცემული. ისინი უარყოფენ სინაიდან გამოცხადებულ რჯულს და მეოთხე მცნების შაბათს, ედემის ბაღში დაწესებულს. მაგრამ სახარების მსახური, რომელიც ქრისტეს მოძღვრებას მისდევს, საფუძვლიან ცოდნას შეიძენს როგორც ძველი, ისე ახალი აღთქმისას, რათა ხალხს წარუდგინოს ისინი თავიანთ ჭეშმარიტ ნათელში, როგორც განუყოფელი მთელი — ერთი მეორეზე დამყარებული და მეორისგან განათებული. ამგვარად, როგორც იესომ თავის მოწაფეებს ასწავლა, ისინი თავიანთი საუნჯიდან გამოიტანენ „ახალს და ძველს.““ Spirit of Prophecy, volume 2, 255.

წინა რჩევას ლაოდისკიელი ადვენტისტებისთვის სხვა გამოყენებაც აქვს. ბიბლიის მთლიანობაში, როგორც ძველი, ისე ახალი აღთქმის, რწმენის აღიარება და მაინც წინასწარმეტყველების სულის უარყოფა, ზუსტად იგივე თხრილია, რაც მხოლოდ ერთი მოწმობის მიღება. ჭეშმარიტების დასამტკიცებლად ორი მოწმეა საჭირო; ამიტომ შეუძლებელია ჭეშმარიტების დადგენა ერთი მოწმის მეშვეობით, და თუ ვინმე ამის გაკეთებას ცდილობს, იგი ორივე მოწმეს უარყოფს; ისინი თავიანთ რწმენას იმაზე აფუძნებენ, რასაც „ნახევარ-სიმართლედ“ მოიხსენიებენ.

ახლა გავიმეორებ კითხვას, რომელიც იყო ერთ-ერთ საწყის სტატიაში, რომლებიც 2023 წლის ივლისიდან გამოდის. კითხვა ასეთია: „რა ახალი ნათელი გამოვიდა ადვენტიზმიდან 1863 წლიდან?“ პასუხი მარტივია: „არცერთი.“

„დანიელისა და გამოცხადების წიგნები ერთია. ერთი წინასწარმეტყველებაა, მეორე — გამოცხადება; ერთი დაბეჭდილი წიგნია, მეორე — გახსნილი წიგნი. იოანემ მოისმინა საიდუმლოებანი, რომელთაც ქუხილნი წარმოთქვამდნენ, მაგრამ ებრძანა, არ დაეწერა ისინი.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, ტომი 7, 971.

ამგვარად, ალფა და ომეგა მიუთითებს, რომ დანიელი პირველია, ხოლო გამოცხადება — ბოლო. დანიელი წარმოადგენს ადვენტიზმის დასაწყისს, ხოლო გამოცხადება — მის დასასრულს.

„გამოცხადება დალუქული წიგნია, მაგრამ იგი ამავე დროს გახსნილი წიგნიც არის. მასში აღწერილია საოცარი მოვლენები, რომლებიც უნდა აღსრულდეს ამ დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ დღეებში. ამ წიგნის მოძღვრებანი განსაზღვრულია და არა მისტიკური და გაუგებარი. მასში გაგრძელებულია წინასწარმეტყველების იგივე ხაზი, რაც დანიელშია მოცემული. ზოგიერთი წინასწარმეტყველება ღმერთმა გაიმეორა, რითაც გვიჩვენა, რომ მათ განსაკუთრებული მნიშვნელობა უნდა მიენიჭოს. უფალი არ იმეორებს იმას, რასაც დიდი მნიშვნელობა არა აქვს.“ Manuscript Releases, ტომი 9, 8.

ადვენტიზმის დასაწყისში, იმ თვით მუხლებში, რომლებიც ადვენტიზმის ცენტრალური საყრდენია, იმ მუხლებში, რომლებიც 1798 წელს გაიხსნა, იესომ საკუთარი თავი წარმოაჩინა როგორც „პალმონი“, საოცარი მთვლელი. ადვენტიზმის დასასრულს იესო საკუთარ თავს წარმოგვიდგენს როგორც „ალფა და ომეგა“, საოცარი ენათმეცნიერი — ღვთის სიტყვა. ამ მიზეზით, ადვენტიზმის დასაწყისი და პირველი ანგელოზის უწყება „დროეზე იყო დაკიდებული“. ადვენტიზმის დასასრულს, მესამე ანგელოზის უწყება მის სიტყვაზე იქნება დაკიდებული.

ადვენტიზმის დასაწყისი და დასასრული ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს ისტორიის განმავლობაში ხდება; ამიტომ ისინი შეერთებული შტატების დასაწყისისა და დასასრულის პერიოდში ხდება. შეერთებული შტატების წინასწარმეტყველური ისტორია რესპუბლიკანიზმისა და პროტესტანტიზმის ორი რქის ისტორიაა. ამ ისტორიის დასასრულს ეს ორი რქა კრავიდან გველეშაპად შეიცვლება. რესპუბლიკანიზმი დემოკრატიად გადაიქცევა და პროტესტანტიზმი — განდგომილ პროტესტანტიზმად. როდესაც შეერთებული შტატებისთვის გამოცდის დროის სასმისი თავის დასასრულს მიუახლოვებას დაიწყებს, როგორც ეს სწორედ ახლა ხდება, განდგომილი რესპუბლიკანიზმისა და განდგომილი პროტესტანტიზმის ეს ორი რქა მხეცის ხატებას შექმნის, და ამგვარად ეკლესიასა და სახელმწიფოს ერთ რქად გააერთიანებს, რომელიც გველეშაპით ლაპარაკობს. მაგრამ ღმერთი მოწმის გარეშე არ დარჩება, რადგან შეერთებული შტატების დასასრულისკენ მიყვანის პროცესში იგი აღადგენს პროტესტანტიზმის ნამდვილ რქას, რათა პროტესტი გამოუცხადოს როგორც შეერთებულ შტატებში არსებულ მხეცის ხატებას, ისე შემდგომ მთელ მსოფლიოს წინაშე მდგომ მხეცის ხატებას. შეერთებული შტატების დასასრულისას პროტესტანტული რქის აღდგენა განხორციელდება იმავე ისტორიულ სტრუქტურაში, როგორშიც შეერთებული შტატების დასაწყისში აღდგა პროტესტანტული რქა. უწინდელი აღთქმისეული ერი გვერდზე იქნება გადადებული, და ახალი ერი გახდება ახალი აღთქმისეული ერი. მზის ქვეშ ახალი არაფერია.

როცა ალფასა და ომეგას შესაფასებლად ვიყენებთ დროის წინასწარმეტყველებებს, როგორც ისინი გაგებულ და წარმოდგენილ იქნა მილერიტულ ისტორიაში, ვპოულობთ, რომ ისინი ერთი და იგივეა. ყოველი დროითი წინასწარმეტყველება იწყება იმ ისტორიით, როდესაც წინასწარმეტყველება ცხადდება, და ეს ისტორია ყოველთვის სახესახედ წარმოადგენს იმ ისტორიას, როდესაც წინასწარმეტყველება სრულდება.

ორი ათას სამასი წლის წინასწარმეტყველების ისტორია დაიწყო მესამე ბრძანებულებით ძვ. წ. 457 წელს და დასრულდა მესამე ანგელოზის უწყებით 1844 წლის 22 ოქტომბერს. მესამე ბრძანებულების მოსვლამდე მიმყვან, მაგრამ მის მოსვლამდე, ტაძრისა და იერუსალიმის აღმართვის საქმე აღსრულდა. ამავე მსგავსად, მესამე ანგელოზის მოსვლამდე მიმყვან ისტორიაში, მილერიტული ტაძრის საფუძვლოვანი ჭეშმარიტებები დამყარდა.

1798 წელს შესრულდა ორნახევარი ათას ოცწლიანი წინასწარმეტყველება, რომელიც დაიწყო ძვ. წ. 723 წელს ჩრდილოეთის ათი ტომის გაფანტვით. ამ წინასწარმეტყველებამ განსაზღვრა ორი, ათას ორას სამოცწლიანი პერიოდი, რომლებიც აღნიშნავდა პირდაპირი ტაძრისა და პირდაპირი იერუსალიმის თელვას პირდაპირი წარმართული რომის მიერ; ამას მოჰყვა პაპის რომის მიერ სულიერი ქალაქისა და ტაძრის თელვის ათას ორას სამოცი წელი. წინასწარმეტყველება დაიწყო ჩრდილოეთის სამეფოს განადგურებითა და იმ სამეფოს მკვიდრთა გაფანტვით. ამ წინასწარმეტყველების შუაწერტილი 538 წელს აღნიშნავს წარმართული რომის, ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეოთხე სამეფოს, მიერ ღვთის ხალხის თელვის დასასრულს და წარმოშობს ღვთის ეკლესიის გაფანტვას ბნელ საუკუნეთა უდაბნოში. ამ დროითი წინასწარმეტყველების დასასრული 1798 წელს აღნიშნავს ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფოს დასასრულს. ჩრდილოეთის ათი ტომის, და ასევე იმ ქრისტიანული ეკლესიის გაფანტვა, რომელიც უდაბნოში გაიქცა, წარმოადგენს იმათი შეკრებას, რომელნიც განწესებულნი იყვნენ, რომ პროტესტანტიზმის რქა გამხდარიყვნენ. სასაზღვრო ნიშნები ხშირად საწინააღმდეგოებით არის წარმოდგენილი, და გაფანტვა შეიძლება შეკრებას წარმოადგენდეს, ისევე როგორც ელია წარმოადგენს იოანე ნათლისმცემელს. იმავე წინასწარმეტყველურ დაპირისპირებაში ელია არ კვდება, ხოლო იოანე ნათლისმცემელი კვდება.

ძვ. წ. 677 წელს იუდას სამხრეთი ტომი (რომელიც წმინდა წერილებში ასევე „დიდებულ ქვეყნად“ არის მოხსენიებული) გაიფანტა ორი ათას ხუთას ოცი წლით, რაც დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. ეს წინასწარმეტყველება მიუთითებდა ღვთის ხალხის გათელვაზე, რომელსაც დანიელი დანიელის 8:13, 14-ში „მხედრობად“ განსაზღვრავს.

შემდეგ გავიგონე, რომ ერთი წმინდანი ლაპარაკობდა, და სხვა წმიდანმა უთხრა იმ გარკვეულ წმიდანს, რომელიც ლაპარაკობდა: რამდენ ხანს გაგრძელდება ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლისა და გამაპარტახებელი დანაშაულისა, რათა საწმიდარიცა და მხედრობაც ფეხქვეშ გათელილ იქნეს? და მან მითხრა მე: ორ ათას სამას დღემდე; შემდეგ საწმიდარი განიწმინდება. დანიელი 8:13, 14.

ორ ათას სამას წლიანი წინასწარმეტყველება, რომელიც დასრულდა იმავე დროს, როდესაც დასრულდა ორ ათას ხუთას ოცწლიანი წინასწარმეტყველება, რომელიც დაიწყო ძვ. წ. 677 წელს, მიუთითებდა საწმიდრის გათელვაზე, როგორც ეს აღნიშნულია დანიელის 8:13, 14-ში. იუდას გაფანტვის წინასწარმეტყველებას, რომელიც დაიწყო ძვ. წ. 677 წელს, წინ უძღოდა ნაბუქოდონოსორის მიერ განხორციელებული სამი თავდასხმა, და ეს წინასწარმეტყველება დასრულდა მესამე უწყების მოსვლით 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

ორი, ორათას ხუთას ოცწლიანი წინასწარმეტყველება, რომლებიც შესაბამისად 1798 და 1844 წლებში სრულდება, მიუთითებს მილერიტული ტაძრის სამირკვლის აშენების ორმოცდაექვსე წელზე. მოსე ორმოცდაექვსი დღე იყო დაკავებული ტაძრის აშენების შესახებ მითითებების მიღებით; ქრისტეს დროს ჰეროდეს ტაძრის გადაკეთებას ორმოცდაექვსი წელი დასჭირდა, რაც ქრისტეს ნათლობის წელს დასრულდა. ნათლობის შემდეგ იგი ორმოცი დღით უდაბნოში წავიდა, და როდესაც დაბრუნდა, პირველად განწმიდა ტაძარი, ხოლო მოჩხუბარ იუდეველებს სურდათ სცოდნოდათ, რა უფლებამოსილებით იქმოდა იგი ამას.

და მოახლოებული იყო იუდეველთა პასეჟი, და იესო ავიდა იერუსალიმში. და ტაძარში იპოვა ხარების, ცხვრებისა და მტრედების გამყიდველნი და ფულის გადამცვლელნი, მსხდომარენი. და როცა თოკებისაგან მათრახი გააკეთა, ყველანი განდევნა ტაძრიდან, ცხვრებიც და ხარებიც; ფულის გადამცვლელთა მონეტები დაყარა და მათი მაგიდები გადააბრუნა. ხოლო მტრედების გამყიდველებს უთხრა: წაიღეთ ესენი აქედან; ნუ აქცევთ ჩემი მამის სახლს სავაჭრო სახლად. და მის მოწაფეებს გაახსენდათ, რომ დაწერილია: „შენის სახლის შურმა შემჭამა მე.“ მაშინ მიუგეს იუდეველებმა და უთხრეს მას: რა ნიშანს გვიჩვენებ, რომ ამას აკეთებ? მიუგო იესომ და უთხრა მათ: დაანგრეთ ეს ტაძარი, და სამ დღეში აღვადგენ მას. მაშინ თქვეს იუდეველებმა: ორმოცდაექვსი წელი შენდებოდა ეს ტაძარი, და შენ სამ დღეში აღადგენ მას? ხოლო იგი თავისი სხეულის ტაძარზე ლაპარაკობდა. ამიტომ, როცა იგი მკვდრეთით აღდგა, მის მოწაფეებს გაახსენდათ, რომ ეს უთხრა მათ; და ირწმუნეს წერილი და სიტყვა, რომელიც იესომ თქვა. იოანე 2:13–22.

მილერიტული ტაძარი აიგო ორმოცდაექვსე წელიწადში 1798 წლიდან, პირველი ორიათას ხუთას ოცწლიანი წინასწარმეტყველების დასასრულს, და დასრულდა ორმოცდაექვსი წლის შემდეგ, 1844 წელს, მეორე ორიათას ხუთას ოცწლიანი წინასწარმეტყველების აღსრულებისას. ეს ორმოცდაექვსი წელი დაიწყო პირველი ანგელოზის მოსვლით და დასრულდა მესამე ანგელოზის მოსვლით, რადგან ქრისტემ თქვა, რომ მისი ტაძარი სამ დღეში აღიმართებოდა. თუ ამ ფაქტების დანახვა არ გასურთ, ეს ორი ძირითადი პრობლემის გამოა, იმ პრობლემების მიღმა, რომლებიც შეიძლება არსებობდეს ურჩ და მოუქცეველ გულში. პირველი პრობლემა ის არის, რომ არ გასურთ წინასწარმეტყველურ სიტყვას იმ თვალსაზრისით მიუდგეთ, რომ ისტორია მეორდება. თქვენ ჰისტორიციისტი არ ხართ. მეორე პრობლემა არის უუნარობა, ღვთის სიტყვის მიერ ღვთის სიტყვაში ჩაწერილ სიმბოლურ სიტყვებს სათანადოდ მიუყენოთ. ყველა ამ წინასწარმეტყველების დასაწყისები დასასრულს განსაზღვრავს, და ისინი ყოველთვის იმაზე ბევრად მეტს განსაზღვრავენ, ვიდრე მხოლოდ გამეორებადი ისტორიებია.

ბიბლია ამბობს, რომ ჩვენ სულიწმიდის ტაძარი ვართ, ხოლო სხეულის ტაძარი შედგება ორმოცდაექვსი ქრომოსომისაგან. მეცნიერები, რომლებიც ამ ორმოცდაექვსე ქრომოსომას იკვლევენ, გვამცნობენ, რომ ოცდასამი მამრობითი ქრომოსომა და ოცდასამი მდედრობითი ქრომოსომა შემოხვეულია ცილის გარშემო, რომლის ფორმაც ჯვრისებრია.

დანიელის მეთორმეტე თავში მოცემულია სამი ურთიერთდაკავშირებული დროითი წინასწარმეტყველება; პირველი მათგანი მიუთითებს წმიდა ერის ძალის გაფანტვაზე, რაც წარმოადგენს ლევიანთა ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებულ „შვიდ ჟამს“. წმიდა ერის ძალის გაფანტვა, რომელიც მათ მიერ აღსრულდა, იყო ორი ათას ხუთას ოცი წელი, ხოლო დანიელის მეთორმეტე თავში მოხსენიებულია ამ პერიოდის მხოლოდ უკანასკნელი ნახევარი. იქ დანიელი წარმოდგენილია ისე, რომ ვერ იგებს, რას ნიშნავდა ეს გამოცხადებული წარმოთქმა.

და მოვისმინე სელის სამოსლით შემოსილი კაცი, რომელიც მდინარის წყლებზე იდგა, როდესაც მან თავისი მარჯვენა ხელი და მარცხენა ხელი ცისკენ აღაპყრო და დაიფიცა მისით, ვინც ცოცხლობს უკუნითი უკუნისამდე, რომ ეს იქნება დრო, დროები და ნახევარი დრო; და როცა იგი აღასრულებს წმიდა ხალხის ძალის გაფანტვას, ყოველივე ეს დასრულდება. და მოვისმინე, მაგრამ ვერ მივხვდი; მაშინ ვთქვი: ო, უფალო ჩემო, რა იქნება ამ ყოველივეს დასასრული? დანიელი 12:7, 8.

დანიელის მეთორმეტე თავი ასახავს იმ გზავნილს, რომელიც აღსასრულის ჟამს გაიხსნა, და ეს იყო 1798 წელი. ამ მონაკვეთში დანიელი წარმოადგენს უილიამ მილერს, იმ ისტორიის ფარგლებში ბრძენთა უმთავრეს სიმბოლოს. მილერი პირველად მიყვანილ იქნა ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოცემულ ორიათას ხუთას ოცწლიან წინასწარმეტყველებამდე, ხოლო მეშვიდე და მერვე მუხლებში იგი წარმოადგენს ბრძენთ, რომელთაც უნდა შეურიგონ ჭეშმარიტება იმისა, რომ ეს ორიათას ხუთას ოცწლიანი გაფანტვა სრულიად უცილობლად არის განსაზღვრული, როგორც ღვთის მიერ თავისი ხალხის გაფანტვა.

და თუ ამ ყველაფრის შემდეგაც არ შემისმენთ, მაშინ თქვენს ცოდვათა გამო შვიდგზის მეტად დაგსჯით. და შევმუსრავ თქვენი ძლიერების სიამაყეს; და თქვენს ცას რკინასავით ვაქცევ, ხოლო თქვენს მიწას — სპილენძით. ლევიანნი 26:18, 19.

ძველი ისრაელის „სიამაყე“ ის იყო, რომ მათ მიეცათ ნება, უარეყოთ ღმერთი როგორც თავიანთი მეფე და აერჩიათ ადამიანური მეფე. მათი სიამაყე, რომელიც დაცემას უძღვის წინ (იგავნი 16:18), იყო მათი სურვილი, დამსგავსებოდნენ მათ ირგვლივ არსებულ ყველა კერპთაყვანისმცემელ სამეფოს. ჯერ ჩრდილოეთის სამეფოს და შემდეგ სამხრეთის სამეფოს განდევნა იყო ძალაუფლების (მეფის) გაფანტვა, შესაბამისად ძვ. წ. 723 და 677 წლებში.

მილერი წარმოადგენდა ბრძენთ, რომელთაც ესმოდათ ცოდნის მატება, რომელიც დანიელის მეთორმეტე თავის წინა მუხლებში იყო განბეჭდილი; ხოლო მეშვიდე და მერვე მუხლებში იგი წარმოდგენილია როგორც ის, ვისაც არ ესმოდა ღმერთის ხალხის გაფანტვის ათას ორას სამოცი წლისა და ორი ათას ხუთას ოცი წლის ურთიერთკავშირი. დანიელი წარმოადგენს ღმერთის ხალხს ადვენტიზმის დასასრულს, ისევე როგორც მილერს ადვენტიზმის დასაწყისში. ადვენტიზმის დასასრულს იგივე დილემა არსებობს, რადგან, როგორც ადვენტიზმმა განზე გადადო მილერის გაგება „შვიდი ჟამის“ შესახებ, ისინი იძულებულნი გახდნენ, ათას ორას სამოცი წელი მხოლოდ ბნელი საუკუნეების ნიშნულად განესაზღვრათ. დასასრულის ბრძენებს გადასაჭრელად ჰქონდათ დანიელისა და მილერის მიერ ნაჩვენები მსგავსი

პრობლემა. რატომ არის გამოყენებული ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის ტერმინოლოგია სამი ნახევარი ჟამის გამოსახატავად და არა შვიდი ჟამისა?

მილერმა ეს დილემა სრულად ვერასოდეს შეათავსა, მაგრამ 1856 წელს ბოლო „ახალი წინასწარმეტყველური ნათელი“ წარმოდგენილ იქნა ექვსი სტატიის სერიაში, რომელიც არასოდეს დასრულებულა, და რომელიც შვიდ ჟამს ასახელებდა როგორც სამნახევარ წელს, როდესაც წარმართული რომი თელავდა ღმერთის სიტყვიერ ისრაელს, რის შემდეგაც მოდიოდა სამნახევარი წელი, როდესაც პაპობრივი რომი თელავდა სულიერ ისრაელს. შვიდი წლის შემდეგ ადვენტიზმმა აშკარად უარყო შვიდი ჟამის მთელი ნათელი, რითაც მოამზადა ეს დილემა ბრძენთათვის აღსასრულის ჟამს 1989 წელს, როდესაც, როგორც აღწერილია დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლში, ყოფილი საბჭოთა კავშირის წარმომდგენი ქვეყნები წალეკილ იქნენ პაპობისა და შეერთებული შტატების მიერ.

მილერისათვის მიცემული პირველი ნათელი 1863 წელს იქნა უარყოფილი, ხოლო ამ საკითხზე უკანასკნელი ნათელი ჰირამ ედსონმა იმ ექვს სტატიაში წარმოადგინა. ეს სტატიები შეწყდა და შვიდი წლის (დროის) შემდეგ თანამედროვე ისრაელის ძალაუფლება განზე იქნა გადადებული, რათა მიზამოდა კერპთაყვანისმცემელ ეკლესიებს, რომლებიც რამდენიმე წლით ადრე სწორად იცვნიდნენ ამოცნობილნი, როგორც ბაბილონის ასულები. ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის შვიდი დრო, როგორც წინასწარმეტყველური მოძღვრება, იქცა საცდურის ქვად, და განმეორდა ძველი ისრაელის სიამაყე, როგორც ეს გამოიხატა მათ სურვილში, რომ საული მათზე მეფედ მმართველობდა. იესო დასასრულს დასაბამით წარმოაჩენს.

დანიელის წიგნი ასევე მიუთითებს ათას ოთხმოცდაათწლიან წინასწარმეტყველებაზე და ათას სამას ოცდათხუთმეტწლიან წინასწარმეტყველებაზე, რომლებიც ორივე იწყება 508 წელს „მუდმივის“ აღებით. „მუდმივის“ აღება აღნიშნავს წარმართული რომის წინააღმდეგობის მოშორებას პაპური ძალაუფლების აღზევების მიმართ 538 წელს. ოცდაათწლიანი გარდამავალი პერიოდი იყო, ვიდრე პაპური ძალაუფლება 538 წელს დედამიწის ტახტზე დაჯდებოდა; შემდეგ დარჩენილი ათას ორას სამოცი წელი 1798 წელს სრულდება. ერთი სამეფოდან მომდევნო სამეფოზე გადასვლის ეს ოცდაათწლიანი გარდამავალი პერიოდი მიუთითებს პაპური მმართველობის უკანასკნელ წლებზე, რომლებიც მიჰყავს ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს დედამიწის ტახტზე დასმას 1798 წელს. ათას ორას ოთხმოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველების დასაწყისი აღნიშნავს გადასვლას ბიბლიური წინასწარმეტყველების ერთი სამეფოდან ბიბლიური წინასწარმეტყველების მომდევნო სამეფოზე, ისევე როგორც ამ წინასწარმეტყველების დასასრული.

ათას სამას ოცდათხუთმეტი წლის წინასწარმეტყველება, რომელიც დაიწყო 508 წელს „ყოველდღიურის“ აღებით, სრულდება 1843 წელს.

და იმ დროიდან, როცა ყოველდღიური მსხვერპლი მოიხსნება და გაპარტახების შემქმნელი სისამაგლე დადგინდება, იქნება ათას ორას ოთხმოცდაათი დღე. ნეტარია ის, ვინც მოითმენს და მიაღწევს ათას სამას ოცდათხუთმეტ დღეს.

დანიელი 12:11, 12.

ათას სამას ოცდათხუთმეტი წლის წინასწარმეტყველება დასრულდა 1843 წელს, და დანიელი ამბობს, რომ კურთხეულნი იქნებოდნენ ისინი, ვინც „ელოდნენ“, როდის აღსრულდებოდა ეს წინასწარმეტყველება. და უაიტი ამას ასე ამბობს.

„ნეტარ არიან თვალნი, რომელთაც იხილეს ის, რაც იხილეს 1843 და 1844 წლებში.

„უწყება იქნა მოცემული. და არ უნდა იყოს არავითარი დაყოვნება ამ უწყების კვლავ გამოცხადებაში, რადგან დროის ნიშნები სრულდება; დასასრულებელი საქმე უნდა შესრულდეს. დიდი საქმე მოკლე დროში აღსრულდება. მალე ღვთის განჩინებით მოეცემა უწყება, რომელიც ძლიერ შემახილად გადაიქცევა. მაშინ დანიელი დადგება თავის წილში, რათა მისცეს თავისი მოწმობა.“ Manuscript Releases, ტომი 21, 437.

ამიტომ, ათას სამას ოცდათხუთმეტწლიანი წინასწარმეტყველების დასაწყისი აღნიშნავს გადასვლას წარმართობის რელიგიიდან პაპიზმის რელიგიაზე და, ამგვარად, ასევე აღნიშნავს გადასვლას პროტესტანტიზმიდან მილერიტულ პროტესტანტიზმზე.

ის ადვენტიტები, რომლებიც უარყოფენ ადვენტიზმის ფუძემდებლურ ჭეშმარიტებებს, უარყოფენ მილერიტების მიერ წარმოდგენილ ყველა დროის წინასწარმეტყველებას, მათ შორის დანიელის 8:14-ის ორი ათას სამასი წლის წინასწარმეტყველებასაც კი. მათ შეიძლება კატეგორიულად უარყონ ეს ფაქტი, მაგრამ ლოგიკურად შეიძლება ნაჩვენები იყოს, რომ ეს ფაქტი ჭეშმარიტია; თუმცა ჩემი აზრი ახლა სხვაა, ამიტომ ამ საკითხს ამჟამად გვერდს ავუვლი, როდესაც ვცდილობთ ეს სტატია დასასრულისკენ მივიყვანოთ.

იუდას „დიდებული ქვეყნის“ გაფანტვა ძვ. წ. 677 წელს წარმოადგენს დანიელის 8:13, 14-ში მოხსენიებული „ლაშქრის“ გათელვას და მიუთითებს თანამედროვე დიდებული ქვეყნის, შეერთებული შტატების, დამკვიდრებაზე. იმავე მუხლებში აღნიშნული ორი ათას სამასი წელი ძვ. წ. 457 წელს დაიწყო და წარმოადგენს „საწმიდრის“ გათელვას.

შემდეგ მოვისმინე, რომ ერთი წმიდანი ლაპარაკობდა, და მეორე წმიდანმა უთხრა იმ განსაზღვრულ წმიდანს, რომელიც ლაპარაკობდა: რამდენ ხანს გასტანს ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლისა და გაპარტახების ცოდვის შესახებ, რათა საწმიდარიც და ლაშქარიც ფეხქვეშ გასათელად მიეცეს? და მითხრა მე: ორ ათას სამას დღემდე; შემდეგ საწმიდარი განიწმიდება. დანიელი 8:13, 14.

ძვ. წ. 677 და ძვ. წ. 457 არის თარიღები, რომლებიც დაკავშირებულია ღვთის ხალხისა და ღვთის საწმიდრის ურთიერთობით. ღმერთმა როგორც ლაშქარი, ისე საწმიდარი ერთსა და იმავე დროს კვლავ გააერთიანა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. ძვ. წ. 677-სა და ძვ. წ. 457-ს შორის არსებული ორას ოცი წელი სიმბოლურად გამოხატავს პერიოდს, როდესაც ღმერთი ამყარებს საგზაო ნიშნულს, რომელიც სინათლის ზრდას წარმოადგენს. 1844 წლის 22 ოქტომბერს მოვიდა მესამე ანგელოზის ნათელი, საწმიდრის ნათელმა დაიწყო ბრწყინვა და იქ იყო ლაშქარი, რათა ეს ნათელი ექადაგა.

წინასწარმეტყველურ ხაზში, რომელიც განსაზღვრავს სამმაგ ბრძოლას, რომელშიც სატანა და ქრისტი იყვნენ ჩაბმულნი, 1611 წლის მეფე იაკობის ბიბლია გამოიცა. ზუსტად ორას ოცდაათი წლის შემდეგ, 1831 წელს, უილიამ მილერმა პირველად გამოაქვეყნა თავისი უწყება:

„ცხრა წლის განმავლობაში უილიამ მილერი დარწმუნებული იყო, რომ თავისი უწყება ეკლესიებისთვის უნდა ეუწყებინა; მაგრამ იგი ელოდა, იმ იმედით, რომ რომელიმე აღიარებული ავტორიტეტი მალე მომავალი მაცხოვრის სასიხარულო ცნობას გამოაცხადებდა. ამგვარი მოლოდინით მან მხოლოდ უწყების ჭეშმარიტება დაამტკიცა; მათ ჰქონდათ სახელი, თითქოს ცოცხლობდნენ, მაგრამ სწრაფად იხოცებოდნენ. 1831 წელს მილერმა წარმოთქვა თავისი პირველი ქადაგება წინასწარმეტყველებებზე.“ Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

ღმერთმა დაიცვა წმინდა და სწორი ორიგინალური ტექსტები, რომლებიც გამოყენებულ იქნა ბიბლიის შესაქმნელად. შემდეგ მან 1611 წელს წარმოშვა თავისი ბიბლია. შემდეგ მან აღადგინა მაცნე, რომელიც ბიბლიაში აღმოჩენილ, ბიბლიიდან გამომდინარე და ბიბლიაში დადგენილ წესებს გამოიყენებდა პირველი ანგელოზის უწყების წარმოსაქმნელად. 1831 წელს მილერის უწყება ფორმალიზდა, როგორც ქრისტეს ისტორიაში იოანე ნათლისმცემლის უწყება ფორმალიზდა, ისევე როგორც უწყება ფორმალიზებულია ყოველ რეფორმატორულ მოძრაობაში. მილერის უწყება, პირველი ანგელოზის უწყება, რომელიც სამსჯავროს გახსნას აუწყებს, უშუალოდ მტკიცდება ორას ოცწლიანი წინასწარმეტყველური დროის პერიოდის გამოყენებით. ეს იყო გაფრთხილების უწყება ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს — შეერთებული შტატების — დასაწყისში.

1996 წელს დაიწყო Future for America-ის მსახურება, და მესამე ანგელოზის უწყება, რომელიც 1989 წელს იყო გახსნილი — უწყება, რომელიც მიუთითებდა პაპობის სასიკვდილო ჭრილობის განკურნებასა და მალე მოსალოდნელ კვირადღის კანონს — გამოქვეყნდა ჟურნალში სათაურით The Time of the End. ადვენტიზმის დასასრულის ჟამს ეს უწყება ფორმალიზებულ იქნა ისევე, როგორც დასაწყისში იყო ფორმალიზებული უწყება. დასაწყისში ეს უწყება დროზე იყო დამყარებული და წარმოადგენდა ღვთის სიტყვაში მოცემული ჭეშმარიტებების შემდგომ განვითარებას. 1996 წელს, შეერთებული შტატების 1776 წელს დაბადებიდან ორას ოცდაათი წლის შემდეგ, ადვენტიზმის დასასრულის ჟამის უწყება ფორმალიზებულ იქნა და წარმოადგენდა სამი ანგელოზის უწყებების შემდგომ განვითარებას.

როდესაც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს ისტორიაში რესპუბლიკური რქისა და პროტესტანტული რქის პარალელურ ისტორიას განვიხილავთ, აუცილებელია გაგებული იქნეს, ვინ არის პროტესტანტული რქა და ვინ არ არის იგი.

ეცადე, წარუდგინო თავი ღმერთს მოწონებულად, როგორც მუშაკი, რომელსაც სირცხვილი არ ედება, რომელიც სწორად განაწილებს ჭეშმარიტების სიტყვას. ხოლო უწმინდურ და ფუჭ ლაყბობას მოერიდე, რადგან ისინი უფრო მეტ უღმერთობამდე მიიყვანს. 2 ტიმოთე 2:15, 16.

